

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Academia Parisiensis appellavit anno 1491. à Commissariis
executoribus decimæ unius anni impositæ Beneficiatis Galliae. Item
Capitulum Paris. an. 1501. & Clerus Hispaniae an. 1532.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

fienſis, quorum mentio fit paulò infra.

Verba decreti pontificij omnino ambigua ſunt. Nam præcipit ne decimæ & alia onera clero imponantur, *nifi de conſilio & conſenſu & ſubſcriptione Cardinalium & Prælatorum quorum conſilium commodè haberi poterit*; quæ tamen levare non poterunt *ſpecialiter in aliquo regno vel provincia* abſque conſenſu Prælatorum, *vel eorum majori parte*. Deinde vult evitare celebrationem Concilij generalis, ſibiſque reſervare poteſtatem imponendi. Et tamen prohibet ne exactio fiat in regnis niſi cum conſenſu Prælatorum, ſperans videlicet faciùs ſingulos in partes tranſgreſſuros quàm ſi congregarentur. *Per nos autem nullatenus imponantur*, inquit, *generaliter ſuper totum clerum, niſi ex magna & ardua cauſa & utilitate univerſalem Eccleſiam concernente, & de conſilio & conſenſu & ſubſcriptione fratrum noſtrorum ſanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium & Prælatorum quorum conſilium commodè haberi poterit. Nec ſpecialiter in aliquo regno vel provincia, inconſultis Prælatiſ ipſius regni vel provinciæ, & ipſiſ non conſentientibus, vel eorum majori parte; & eo caſu per perſonas eccleſiaſticas, & auctoritate apoſtolica duntaxat, leventur.*

IX. Praxis quæ poſt hæc invaluit in Gallia & in Hiſpania evincit regulam illam eſſe certam. Nam Academia Pariſienſis appellavit à Commiſſariis executoribus decimæ unius anni impoſitæ decreto Papæ Innocentij VIII. Beneficiatis Gallia anno MCDXCI. cui exigendæ prætexebatur bellum adverſus Turcas, cuiuſque tertia pars decidere debebat cameræ apoſtolicæ, reliquum verò Regi; ab iis inquam Commiſſariis Academia Pariſienſis appellavit ad Papam & ad futurum Concilium univerſale. Inter fundamenta verò appellationis commemorat duo decreta Concilij Conſtantienſis ſuprà laudata, id eſt, decretum nomine Concilij editum, & illud item quod nomine Pontificis conceptum eſt, quæ integra deſcripta ſunt in actis appellationis. Anno MDI. Capitulum cathedralis Eccleſiæ Pariſienſis ab impoſitione decimæ ab Alexandro VI. imperatæ appellans ad ipſum meliùs informatum, ad Concilium univerſale, Regem Chriſtianiſſimum, & ad Curiam Parlamenti, & ad illum ſeu illos ad quos pertinuerit, appellationis ſuæ caput arceſſit à libertate Eccleſiæ, & ex decreto Concilij Conſtantienſis, quo decimæ impoſitio reſervata eſt Concilio generali. Clerus verò Hiſpaniæ appellans anno M CX XII. ab impoſitione quartæ partis reddituum Beneficiorum Hiſpaniæ, quam Papa Hadrianus VI. imperaverat, adducit conſtitutionem Papæ Martini V. in

Concilio Conſtantienſi editam, nulla præſù mentione facta decreti nomine Concilij publicati.

X. Ij quibus cordi fuere Romanæ Eccleſiæ negotia, contenderunt ei competere juſ percipiendi decimam reddituum eccleſiaſticorum, ad exemplum videlicet Pontificum veteris teſtamenti, quibus Levitæ contribuere tenebantur decimam ſuorum reddituum; adeo ut Petrus de Alliaco in ſententiam illam tractus ſit, quam amplexi ſunt univerſi Doctores Itali. At decretum Concilij Conſtantienſis contrariam ſententiam confirmavit, ad eruendam ex animis hominum falſam illam doctrinam petitam ex comparatione Pontificis Iudæorum cum Pontifice Romano; ut ait Capitulum Pariſienſe in actis appellationis anni milleſimi quingentefimi primi. Discriminis autem ratio manifeſta eſt. Pontifices namque Legis Iudæicæ nullo alio reditu fruebantur. At diſciplina Eccleſiæ Chriſtianæ alia ratione providit ſuſtentioni ſui cleri; diſtributis videlicet Eccleſiis in diœceſes, ea methodo, ut omnes redditus diœceſeos in poteſtate eſſent Epifcopi, juxta canones Antiochiæ & Chalcedoniſ, decretæque Pontificum Gelafij & Symmachi. In hac generali inſtitutione portio quoque ſua Romanis Pontificibus tributa eſt in diœceſi Romana: qua portione ſibi ſatisfactum putarunt, nullum præterea auxilium implorantes, etiam tum quando ſolis matronarum oblationibus portiebantur, ut loquitur cum Ammiano. Satis quippe id erat, ſub paganis Imperatoribus, proſultatione cleri Romani & mille quingentorum pauperum; ſufficiebátque inſuper ſubſidiis quæ à Summiſ Pontificibus mittebantur ad Eccleſias remotas; ut teſtatur Euſebius lib. IV. cap. XXII. & lib. VI. cap. XXXV. hiſtoriæ eccleſiaſtica. Potentia porò eorum crevit ex redditibus latifundiorum quæ Romanæ Eccleſiæ in diverſis provinciis collata ſunt ab Imperatore Conſtantino & Senatoribus Romanis, quorum numerus ab Anaſtaſio Bibliothecario recenſitus eſt. Tantum autem abeſt ut ea patrimonia non ſufficerent alendo Epifcopo Romano ejuſque clero ut etiam ex iis redditibus præſci Pontifices alerent in provinciis ingentem pauperum numerum, præter eos qui eorum quoque cura alebantur in Vrbe; ut conſtat ex diverſis locis epiftoſularum ſancti Gregorij. Quin etiam teſtatur Papa Martinus in epiftoſa xvi. eos magnificè exercuiſſe juſ hoſpitij erga peregrinos omnes. Potiori itaque ratione Romana Eccleſia cenſenda eſt hodie poſſidere ultra id quod neceſſarium eſt Summo Pontifici & Eccleſiæ capiti alendo poſt-

Concil. Conſtant.
ſeſſ. 41.

Tit. 11. Libert.
Eccleſ. Gall. n. 5.

Tit. 11. Libert.
Eccleſ. Gall. n. 27.

Ibidem.